

wälja walitud saada, siis piaks arwatama, et maa peal rõõmsamat põlwe oodata ei wõi, kui Württemberg'is soldatiks saada.

Just wäga südamest ei tule see rõõm aga mitte. Kui ka Württembergilased, nagu kõik Saksilased, ennast sõda-wainul kui wahwad soldatid wäljanäitanud on, siiski kardawad nemad ometigi soldatiks saada.

Kelle peale liist soldatiks saada langenud on, sellest üteldakse: „tema on lantunud“, ja kodu on lurtmine sagedasti niisama suur, kui poiste hõiskamine uulitsal oli. Wali lord kasarmis, kitsad, piigistawad riided, jäupärast antud toit, — kõik see on talupoistele maalt wäga raske, ja selle tõrwas — kui ka wahkus, mis, kus seda tarwis läheb, omaist elust ei hooli, üks kene ast on — ei wõi siiski noore werele pahaks panna, kui see just mitte rõõmuga selle peale ei mõtle, maha lastud saada.

Aga hõiskatud ja lauletud saab ometigi, sagedasti seda waljuma healega, mida kartlikum poist süda on, ja neile lubatakse hea meeleaga sel pääwal seda natukest lusti ja rõõmu, kui see aga mitte nii palju üle mõedu ei lähe, et lõhutud pead ja akna-ruudud rõõmsa liisu-pääwa ots on. Ja weiked poisid teewad kõik seda järel, mida nemad suuri tegema näewad, käiwad lillimpudega oma

mütsikeste külges; suuremad loolipoisid käiwad rongis läbi uulitsate ja laulawad soldati-laulust.

Nenda oli see ka ühel liisu-pääwal, kus lauljate liisumõtjate hulgas wana T. linna turule woolasimad, sest pagari-majas turu ääres, oli kõige oodamamat ja paremat tobar-wiina saada, ja weikes poodis selle tõrwas olimad kõige ilusamad tehtud lillimpud, punased ja walged roosid ja kollased nellid, — looduse-teadusest ei peetud suuremat lugu ja ei küsitud, kas karmad ka õiged oleksimad, — olimad seal ometigi ka kullakarwa ja hõbekarwa lilled, mis ühegi aias ei kaswa, ja pitsad, lehmimad, kirjud lindid nende külges, mida pitkemad, seda kenamad.

Weikes poes turu ääres seisimad siis ka juba warahomikust saadil maja noor tütar ja wana tüdi agaras töös, hulga sisetungijate liisumõtjate soowimisi täitmas. Aga see ei olnud koguni mitte võimalik; poisid tungisimad weikesesse poodi, et seal koguni paila ei leidnud ja igati tahtis saamises esiwene olla: „Minule see lillimp, neiu!“ — „Ei, esitels minule!“ — „Minule üks seesugune kuldse lindiga!“ — „Minule pistke seda tohe ka mütsi külge!“ — Nenda hüüti jarges ja jarges, ja need kaks ei teadnud, kuhu nemad ennast ruttu küll käänama ja pöörama pidiwad.

Kuna nüüd need, kes juba lillimpusi saanud,